

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 264/2017-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. apríla 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], správcu konkurznej podstaty úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaníža – v likvidácii“, Domaníža, zastúpeného advokátom JUDr. Róbertom Faturom, Centrum 18/23, Považská Bystrica, pre namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 M ObdoV 4/2012 a jeho uznesením sp. zn. 2 M ObdoV 4/2012 z 13. decembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA], správcu konkurznej podstaty úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaníža – v likvidácii“ o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

Odôvodnenie:

I.

1. Sťažnosťou podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 28. marca 2017 sa [REDAKOVANÉ], správca konkurznej podstaty úpadcu „Poľnohospodárske výrobné a obchodné družstvo Domaniža – v likvidácii“, Domaniža (ďalej aj „úpadca“ a „správca“ alebo „sťažovateľ“), domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jeho v záhlaví označených základných práv a slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 M ObdoV 4/2012 a jeho uznesením sp. zn. 2 M ObdoV 4/2012 z 13. decembra 2016 a ktorým by napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil, priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €, ako aj náhradu trov konania v sume 374,81 €.

2. Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že v konkurznom konaní vyhlásenom na majetok úpadcu 8. augusta 1997 Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) uznesením č. k. 51-24 K 142/95-Že-1231 z 13. januára 2011 schválil konečnú správu o speňažení majetku z podstaty a vyúčtovanie odmeny a výdavkov správcu, a vychádzajúc z ustanovení § 6 a § 7 ods. 1 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní „v znení platnom pre predmetné konkurzné konanie“ (ďalej len „vyhláška č. 493/1991 Zb.“), okrem iného rozhodol, že „konkurzná odmena celkom je vo výške 139 376,80 eur. Preddavok na odmenu správcu predstavuje 13 277,57 eur a na doplatenie zostáva suma vo výške 126 099,23 eur.“.

3. Na základe odvolania jedného z konkurzných veriteľov, v ktorom namietal, že správca si vypočítal odmenu podľa ustanovení vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení platnom k 28. januáru 1999, keď podľa neho došlo k skončeniu riadne súdom zvolaného prieskumného pojednávania v zmysle § 21 zákona č. 328/1991 Zb. o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze“), avšak rozhodujúcim pre

určenie právneho predpisu, ktorý sa použije pre výpočet odmeny správcu, malo byť ustanovenie § 11c ods. 3 vyhlášky č. 493/1991 Zb., najvyšší súd uznesením č. k. 4 Obo 16/2011-1258 z 31. augusta 2011 odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu ako vecne správne potvrdil. V odôvodnení svojho rozhodnutia pritom uviedol, že „vyhláškou č. 398/2001 Z. z., účinnou od 8. októbra 2001, došlo k zmene spôsobu určenia výšky odmeny konkurzného správcu, keď podľa § 11c ods. 3 v začatých konaniach, v ktorých k 8. októbru 2001 nebolo skončené prieskumné pojednávanie, sa na odmenu správcov a ich zástupcov použijú ustanovenia § 6 až 9d Vyhlášky. Preddavky na odmenu priznané podľa doterajších predpisov sa nevracajú, aj keď presahujú hodnotu odmeny podľa § 7 ods. 1. V danom prípade došlo ku skončeniu prieskumného pojednávania do nadobudnutia účinnosti Vyhlášky č. 398/2001 Z. z., preto súd prvej inštancie postupoval správne, keď na výpočet odmeny správcu aplikoval ustanovenie § 7 ods. 1 Vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení pred uvedenou novelou.“.

4. Na základe podnetu toho istého konkurzného veriteľa generálny prokurátor Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) podal mimoriadne dovolanie, v ktorom poukázal na to, že „súd prvej inštancie aj odvolací súd porušili zákon, keďže nesprávne právne posúdili moment skončenia prieskumného pojednávania. Pre správne určenie odmeny správcu v predmetnej veci bolo potrebné dôsledne aplikovať ustanovenie § 11c ods. 3 Vyhlášky... č. 493/1991 Zb. ... v znení účinnom od 8. októbra 2001, ktoré viaže aplikáciu ustanovenia § 7 ods. 1 Vyhlášky na okolnosť skončenia prieskumného pojednávania“, najvyšší súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie najvyššieho súdu č. k. 4 Obo 16/2011-1258 z 31. augusta 2011, uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 142/95-Že-1231 z 13. januára 2011, uznesenie najvyššieho súdu č. k. 3 Obo 79/2012-1391 zo 14. decembra 2012 a uznesenie krajského súdu č. k. 51-24 K 142/95-Že-1324 z 31. mája 2012 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 51-24 K 142/95-Že-1334 zo 14. júna 2012 a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že po zistení, že mimoriadne dovolanie je v danej veci z procesného hľadiska prípustné a že rozhodnutím o ňom „nemôže dôjsť k zhoršeniu právneho postavenia konkurzných veriteľov, ktoré nadobudli dobromyseľne, o to viac, ak toto postavenie nadobudli na základe právoplatného rozhodnutia konkurzného súdu“,

najvyšší súd vychádzajúc z cieľa konkurzného konania, ktorým je dosiahnutie pomerného uspokojenia veriteľov z dlžníkovho majetku v čo možno najvyššej miere, dospel k názoru, že je dôvodné. Z obsahu konkurzného spisu najvyšší súd zistil, že „v rozhodovanej veci sa prieskumné pojednávanie podľa § 21 ZKV uskutočnilo dňa 28. januára 1999... Pohľadávky veriteľa č. 12 (v časti, v ktorej bola pohľadávka prihlásená včas) a veriteľa čl. 41 neboli na prieskumnom pojednávaní uskutočnenom dňa 28. januára 1999 preskúmané (neboli popreté, ani zistené), preto nedošlo k ukončeniu prieskumného pojednávania podľa § 21 ZKV... Až preskúmaním včas prihlásenej pohľadávky veriteľa čl. 12 (dňa 19. decembra 2005) a veriteľa čl. 41 (dňa 30. januára 2009) došlo k ukončeniu prieskumného pojednávania podľa ustanovenia § 21 ZKV. Táto skutočnosť je rozhodujúca pre spôsob určenia odmeny správcu.“. Podľa názoru najvyššieho súdu „v dôsledku nesprávneho vyriešenia otázky skončenia prieskumného pojednávania podľa ustanovenia § 21 ZKV v znení účinnom do 31. januára 1998, ku ktorému nedošlo na prieskumnom pojednávaní uskutočnenom dňa 28. januára 1999, ale až za účinnosti Vyhlášky č. 398/2001 Z. z. (t. j. po 8. októbri 2001), v danej veci súd prvej inštancie, aj odvolací súd nesprávne aplikovali podľa prechodného ustanovenia § 11c ods. 3 Vyhlášky na určenie základu a výšky odmeny správcu ustanovenia § 6 a § 7 Vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom do 28. septembra 2001. Keďže nedošlo k ukončeniu prieskumného pojednávania do 8. októbra 2001, mali konajúce súdy na odmenu správcu aplikovať ustanovenia § 6 a § 7 ods. 1 Vyhlášky č. 493/1991 Zb. v znení účinnom od 29. septembra 2001 (3 Obo 99/2007) a vyúčtovanú odmenu správcu mali schváliť v redukovanej výške, čím porušili právo konkurzných veriteľov (vrátane konkurzného veriteľa, ktorý dal podnet na podanie mimoriadneho dovolania) na pomerné uspokojenie prihlásených pohľadávok v zákonnej výške.“.

5. S uvedeným záverom najvyššieho súdu sťažovateľ nesúhlasí a opakujúc identické argumenty, aké uplatnil vo svojom vyjadrení k mimoriadnemu dovolaniu, v sťažnosti namieta, že dovolací súd porušil jeho v záhlaví označené základné práva slobody, keď „svojím postupom po viac než 4 rokoch dospel k záveru, že v danom prípade existujú natoľko podstatné a presvedčivé okolnosti, že tieto napĺňajú opodstatnenosť mimoriadneho dovolania a odôvodňujú tak narušenie stability súdneho rozhodnutia a princípu právnej istoty zrušením právoplatných a vykonateľných rozhodnutí, z ktorých už navyše bolo

čiasťočne plnené (hoci mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora pôvodne nesmerovalo proti rozvrhovým uzneseniam č. k. 51-24 K 142/95-Že-1324 zo dňa 31. 05. 2012, č. k. 51-24 K 142/95-Že-1334 zo dňa 14. 06. 2012), a ktorý stav nie je možné zreparovať a uviesť do pôvodného stavu“. Tvrdí, že najvyšší súd napadnutým uznesením „presadzuje princíp retroaktívneho pôsobenia právnej normy tým, že zrušil vzájomne sa podporujúce rozhodnutia Krajského súdu Banská Bystrica č. k. 51-24 K 142/95-Že-1231 zo dňa 13. januára 2011 a rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č. k. 4 Obo 16/2011-1258 zo dňa 31. augusta 2011 a z nich prameniace Rozvrhové uznesenie č. k. 51-24 K 142/95-Že-1324 zo dňa 31. mája 2012 a Opravné rozvrhové uznesenie č. k. 51-24 K 142/95-Že-1334 zo dňa 14. júna 2012, opierajúc ho o ustanovenie § 11c ods. 3 zákona č. 493/1991 Zb., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia zákona o konkurze a vyrovnaní v znení účinnom od 08. októbra 2001, ktoré novým spôsobom upravuje spôsob výpočtu odmeny správcu konkurznej podstaty“. Podľa názoru sťažovateľa novelizáciami zákona o konkurze „počnúc od 01. 02. 1998 bolo do zákona o konkurze a vyrovnaní vsunuté ustanovenie § 70a, podľa ktorého konania začaté pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona súd dokončí podľa doterajších právnych predpisov, ak ďalej nie je ustanovené inak. Máme za to, že práve toto ustanovenie predstavuje základ pre akékoľvek ďalšie procesné úkony správcu, príp. iných subjektov konkurzného konania, resp. konkurzu, vrátane spôsobu výpočtu odmeny.“.

II.

6. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

7. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

9. Ústavný súd zároveň poukazuje na to, že ak v minulosti výnimočne vstúpil svojou právomocou do rozhodnutí odvolacieho či dovolacieho súdu, ktorými boli zrušené rozhodnutia prvoinštančných či odvolacích súdov, urobil tak preto, že išlo o prípady, keď ešte pred právoplatným skončením konania vo veci samej bolo v konaní o sťažnosti napadnuté právoplatné rozhodnutie, ktorým sa skončila iba určitá časť konania alebo ktorým sa riešila iba určitá parciálna procesná otázka. Podmienkou na pripustenie takejto výnimky však navyše bola skutočnosť, že v konkrétnom prípade muselo ísť o rozhodnutie spôsobilé výrazne a už nezvratným (nereparovateľným) spôsobom zasiahnuť do ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných základných práv alebo slobôd sťažovateľa, a zároveň námietka ich porušenia sa musela vzťahovať výlučne na dané štádium konania a nemohla byť uplatnená neskôr (IV. ÚS 195/2010), prípadne sa tento negatívny dôsledok musel vzťahovať na výsledok konania a nebolo by ho možné korigovať v ďalšom procesnom postupe alebo v opravných konaniach (IV. ÚS 322/09, I. ÚS 148/03, III. ÚS 355/05, II. ÚS 307/06). Rovnako mohlo ísť o prípad, ak procesným rozhodnutím všeobecného súdu došlo k porušeniu ústavnoprocených práv účastníkov konania (III. ÚS 46/2013).

10. Základné právo na súdnu ochranu (siedmy oddiel ústavy) „je výsledkové“, čo znamená, že mu musí zodpovedať proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov (m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Ústavnou kompetenciou ústavného súdu teda nemôže byť zmena alebo náprava prípadného, či už namietaného alebo skutočného pochybenia všeobecných súdov v dosiaľ neskončených konaniach, ale je zásadne povolaný posúdiť, či konanie ako celok a jeho výsledok po právoplatnom skončení veci obstoja z komplexného hľadiska v ústavnoprávnej rovine. Každý iný postup by neprípustne rozširoval jeho kompetencie a vo svojich dôsledkoch z neho robil ďalšiu súdnu inštanciu, ktorá by bola mimoriadna okrem iného aj tým, že by mohla zasahovať do dosiaľ prebiehajúcich konaní (IV. ÚS 233/2011).

11. Výkon spravodlivosti v právnom štáte musí dbať o procesnú čistotu (ustanovený postup) a dodržiavanie zákonných a ústavných pravidiel, pričom za ústavne konformné

možno považovať len také rozhodnutie, ktorého výrok a odôvodnenie sú zavíšením ústavne súladného postupu (I. ÚS 154/08).

12. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho (bod 4) dospel k záveru, že z hľadiska ústavnoprávnej konformity je udržateľné a akceptovateľné. Najvyšší súd pri posudzovaní podmienok prípustnosti mimoriadneho dovolania, ako aj pri rozhodovaní v merite veci vychádzal z relevantnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 57/99, III. ÚS 35/2014, PLZ. ÚS 3/2015, II. ÚS 19/2016, III. ÚS 300/06, IV. ÚS 49/06), pričom v odôvodnení svojho rozhodnutia zrozumiteľne uviedol nielen to, v čom spočíva nesprávnosť (nezákonnosť) právneho posúdenia danej veci odvolacím súdom, ale aj to, na ktorú otázku sa má odvolací súd v ďalšom konaní sústreďiť. Preto bude plne v kompetencii odvolacieho súdu, aby sa v ďalšom konaní s právnym názorom najvyššieho súdu prezentovanom v jeho zrušujúcom rozhodnutí vysporiadal tak, že so zreteľom na účel konkurzného konania a na skutkové zistenia najvyššieho súdu aplikuje na rozhodnutie o odmene správcu relevantné právne (zákonné) normy.

13. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia sa ústavný súd presvedčil o tom, že najvyšší súd reagoval aj na argumenty sťažovateľa (bod 5), avšak nestotožnil sa s jeho tvrdením o retroaktivite odôvodnenia mimoriadneho dovolania s poukazom na ustanovenie § 70a zákona o konkurze, v súvislosti s čím poukázal na skutočnosť, že „*k ukončeniu prieskumného pojednávania do 8. októbra 2011 na prvom prieskumnom pojednávaní dňa 28. januára 1999 nedošlo výlučne z dôvodov na strane správcu, ktorý požiadal konkurzný súd o poskytnutie dodatočnej lehoty (vid' bod 58)*“, ani s jeho námietkou o nemožnosti zrušiť okrem mimoriadnym dovolaním napadnutých rozhodnutí súdov nižšieho stupňa aj iné rozhodnutia týchto súdov, v súvislosti s čím poukázal na skutočnosť, že takýto postup mu vzhľadom na „*závislosť výrokov*“ právna úprava účinná v čase podania mimoriadneho dovolania aj v čase rozhodovania o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku vyslovene umožňovala.

14. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 340/04, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 204/2010).

15. Na základe uvedeného dospel ústavný súd k záveru, že v danom prípade niet žiadnej spojitosti medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti. A keďže z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu (ktoré ani bližšie nezdôvodnil), ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v tejto časti.

16. Čo sa týka námietky porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 M ObdoV 4/2012, ústavný súd vychádzajúc z argumentácie sťažovateľa konštatuje, že samotná dĺžka konania nie je jedinou skutočnosťou, ktorá sa so zreteľom na obsah označeného práva v takomto type konania zohľadňuje. Hoci sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že *„sa viackrát v období nečinnosti na stav konania dopytoval, avšak bezvýsledne“*, ústavnému súdu o tejto skutočnosti nepredložil žiaden dôkaz a ani z rozhodovacej činnosti ústavného súdu nevyplýva, že by sa ochrany označeného práva pred ním domáhal v čase, keď napadnuté konanie ešte trvalo (prebiehalo).

17. Nie každý zistený priet'ah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok vyslovenie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu.

18. Ako už bolo uvedené, účelom konkurzného konania je usporiadanie majetkových pomerov dlžníka, ktorý je v úpadku. Naplnenie tohto cieľa vyžaduje spravidla riešenie väčšieho množstva skutkových a právnych otázok spojených so zistením a zabezpečením majetku patriaceho do konkurznej podstaty, jeho speňažením, zistením a následným uspokojením pohľadávok konkurzných veriteľ'ov, riešením incidenčných sporov a pod. V dôsledku tejto skutočnosti možno spravidla konkurzné konanie z hľadiska kritérií uplatňovaných ústavným súdom v rámci posúdenia existencie zbytočných priet'ahov v konaní kvalifikovať ako právne a fakticky zložené. Inak to nebolo ani v danom prípade. Pozornosti ústavného súdu však neušla skutočnosť, že k celkovému trvaniu konkurzného konania vyhláseného na majetok úpadcu ešte v roku 1997 podstatnou mierou prispel aj správca, ktorý v súlade so svojimi kompetenciami „*požiadal súd o určenie primeranej lehoty na oboznámenie sa s priloženými listinami a na preskúmanie prihlášky*“ veriteľ'ov č. 12 a 41, avšak reálne to urobil až 19. decembra 2005, resp. 30. januára 2009 (body 58, 59, 60 a 70 napadnutého uznesenia najvyššieho súdu), čo samo osebe vzbudzuje dôvodné pochybnosti o tom, že si riadne plnil svoje zákonom zverené povinnosti.

19. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa námietky porušenia jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom najvyššieho súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľa nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. apríla 2017